

[Valdemar Thomsen.]

ningstale, der vel nok maa opfattes som Regeringens Program for den nærmeste Tid, fra alle Sider følte som en stor Skuffelse og i Virkeligheden noget af en Overraskelse. For dem af Regeringspartiernes Vælgere, der danner sig en selvstændig Mening om Tingene, vil denne Tale sikkert tilmed virke i høj Grad forstemmende. Endnu i Fjor kunde man saa nogenlunde holde Folk hen med køn Snak om, at der skal en rimelig Tid til, før en saa grundlæggende Reformlovgivning, som der her er Tale om, kan iværksættes. Det kunde man, selv om Regeringen naturligvis anstændigvis burde have sine Planer vedrørende de store Problemer i Orden, naar Sejren, som man kunde forudse, og som de Herrers selv gennem mange Aar har forudsagt, var en Kendsgerning. I Fjor kunde, som sagt, smukke Talemaader klare den spirende Utilfredshed blandt godtroende Vælgere, men hvordan nu, mere end et Aar efter at Vælgernes Flertal har forlenet Regeringen med Magt og Myndighed og Handlekraft? Hvad nu, naar det virkelig gaar op for Vælgernes, at Regeringen endnu ingen Planer har vedrørende de store Problemer som Krise- og Arbejdsløshedsproblemet og tilsyneladende hverken ved ud eller ind? I en saadan Situation er det ikke nok med dygtige Forsvarere, og jeg indrømmer villigt, at de Herrers, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og det ærede Medlem Hr. Steen, er dygtige Forsvarere. De kan næsten gøre sort til hvidt, og de gør det, men det nytter alt sammen ikke. Det nytter ikke med nok saa mange gode Taler, det virker ikke med de mange Flertalsbeslutninger, som vi nu vil se i den nærmeste Fremtid, det kan ikke, i hvert Fald ikke i det lange Løb, dække over Regeringens Evneløshed.

Statsministeren indledede sin Tale med en Beklagelse af, at de internationale Forhold fremdeles frembyder et mørkt Billede, og deri har Statsministeren naturligvis Ret, men desværre maa man sige frembyder de nationale Forhold baade økonomisk og moralsk ogsaa et mørkt Billede, og her har Statsministeren, her har Regeringen et stort og afgørende Ansvar, som ikke bliver mindre ved at forbigaaes i Tavshed, og det bliver heller ikke mindre, selv om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skamroses Regeringen, som han var inde paa i Slutningen af sin Tale i Gaar. Her ligger et stort Ansvar, fordi Udviklingen, navnlig i teknisk Henseende, har medført, at der er Mulighed for en anstændig Levefod for den store Del af Befolkningen. Der er sikkert ingen, der tør

bestride, at der gennem mange Aar har været utaalelige Tilstande. Det har der været for Landbruget, og det har der været for de arbejdsløse. Lad mig f. Eks. nævne, at Arbejdsfortjenesten for en Landmand med Familie paa en almindelig Bondegaard i det sidst afsluttede Regnskabsaar kun har udgjort ca. 1 100 Kr., og Husmændene er endnu daarligere aflagt, og mørkt ser det vel nok ud ogsaa for de Tusinder af Hjem — og de er jo ikke blevet færre, lad os lægge Mærke til det —, der er ramt af Arbejdsløsheden og desværre ogsaa ofte af moralsk Ødelæggelse. Disse Kendsgerninger viser, at Regeringen aldeles ikke, som de ærede Medlemmer fra Regeringspartiernes Side nu har søgt at give det Udseende af, har magtet sine Opgaver, hverken med Hensyn til at skabe de flest mulige Værdier i vort Samfund, hvilket er en Betingelse for en høj og anstændig Levefod, eller med Hensyn til at skabe en rimelig Indtægtsfordeling.

Saa vidt er vi jo nemlig naaet, at det mest samfundsnyttige Arbejde, der tilmed kræver den længste Arbejdstid, betales med den allerlaveste Løn. Jeg saa forleden en Beretning fra Husmandsforeningerne i Vejle Amt, en Beretning, som fastslog, at Udbyttet for Husmændene i dette Amt i det sidst forløbne Regnskabsaar kun havde udgjort 1,7 pCt. Saadan er altsaa de faktiske Forhold, og den Smule Prisstigning, der har været, er paa det nærmeste opslugt af de forøgede Udgifter, som blev en Følge af Regeringens Politik. Derfor kan vi fastslaa, at det ser mørkt ud, hvad enten vi betragter Forholdene ude i den store Verden, eller vi ser paa de særlige danske Forhold. Over for det første staar vi magtesløse, efter at Folkeforbundets Politik er brudt sammen, men det samme gælder ikke vore indre Anliggender, forudsat at ikke alene Rigsdagen, saaledes som Statsministeren udtalte Haabet om, møder med god Vilje, men navnlig forudsat, at Regeringen, der skal føre an, har saavel Vilje som Evne og Mod til at gøre en Indsats for Folkets vigtigste Interesser.

Ser vi nu paa Resultaterne, som de foreligger statistisk belyst, de Resultater, som vi kan sige skyldes det hidtil udførte Lovgivningsarbejde, saa skulde man tro, at man hurtigt kunde blive enig om een Ting, nemlig den, at som det gaar, kan det ikke fortsætte. Roret maa lægges afgørende om. Det er de Forventninger, der næres af Befolkningen, og ogsaa langt ind i de to Regeringspartiers Rækker, naar en Rigsdag som denne begynder en Samling, men det synes imidlertid ikke at være gaet op for